

Η ταπεινή μελέτη της αγίας Γραφής.

Αββάς Μάρκος.

Εκείνος που είναι ταπεινόφρων και έχει εργασία πνευματική, όταν διαβάσει τις αγίες Γραφές, όλα τα κατανοεί σε σχέση με τον εαυτό του και όχι με τον άλλον.

Όσα λέγονται στη Γραφή, έχουν λεχθεί όχι μόνο για να τα εννοήσουμε, αλλά και για να τα κάνουμε. Μερικοί όμως νόμισαν ότι αυτά είναι απλά νοήματα και γι' αυτό απέκτησαν βιβλία, κατανόησαν τα κείμενά τους, και χωρίς να κάνουν τίποτε από αυτά, φουσκώνουν πάρα πολύ για την απλή γνώση των νοημάτων και προβάλλουν τον εαυτό τους με λόγια και συζητήσεις. Έτσι αυτοί, χωρίς, όπως είπαμε, να αρχίσουν να τα πράττουν με φιλοπονία και χωρίς καθόλου να μνηθούν σε αυτό το έργο, επαινούνται πολύ από εκείνους που είναι άπειροι της κατά Θεόν φιλοσοφίας. Από τον Θεό όμως και από τους φιλόπονους και ευσεβείς ανθρώπους αποδοκιμάζονται πολύ, επειδή, με το να χρησιμοποιήσουν την εισαγωγική γνώση των Γραφών όχι ως αφορμή έργου αλλά για επίδειξη, στερήθηκαν τη γνώση που είναι αποτέλεσμα της ενέργειας του αγίου Πνεύματος. Αυτοί καυχούνται γι' αυτό που φαίνονται εξωτερικά και όχι για ό,τι είναι στην καρδιά, όπως λέει η Γραφή (Β' Κορ. 5:12), η οποία και δίκαια τους

κόβει την καύχηση λέγοντας: «Να στηρίζεσαι με όλη σου την καρδιά στον Κύριο και να μην υπερηφανεύεσαι για τη δική σου σοφία» (Παροιμ. 3:5).

Να μην υπερηφανευτεί η καρδιά σου επειδή συνέλαβες κάποια νοήματα της Γραφής, μην τυχόν ο νους σου πέσει στα χέρια του πνεύματος της βλασφημίας.

Όταν διαβάζεις τις άγιες Γραφές, να κατανοείς τα μυστικά τους νοήματα. Γιατί, όπως λέει ο απόστολος, όσα γράφτηκαν σε αυτές, οπωσδήποτε έχουν γραφτεί για να μας διδάσκουν (Ρωμ. 15:4).

Τα λόγια της Γραφής να τα διαβάζεις με τις πράξεις σου και να μην πολυλογείς γεμάτος υπερηφάνεια από την απλή κατανόησή τους. Γιατί εκείνος που άφησε την πράξη και στηρίζεται στη γυμνή γνώση, αντί για δίκοπο μαχαίρι (Εβρ. 4:12) κρατά καλαμένιο ραβδί, το οποίο σε καιρό πολέμου, όπως λέει η Γραφή, θα του τρυπήσει το χέρι και θα μπει σε αυτό (Δ' Βασ. 18:21, Ησ. 36:6), βάζοντάς του το δηλητήριο της φύσης (*), πριν το κάνουν αυτό οι εχθροί.

Εκείνοι που με αφορμή τους αγώνες τους υπερηφανεύονται σε βάρος των αμελών, νομίζουν ότι δικαιώνονται από τα σωματικά τους έργα. Όσοι πάλι υπερηφανεύονται για την απλή – χωρίς έργα – γνώση τους και περιφρονούν αυτούς που έχουν άγνοια, είναι πολύ πιο ανόητοι από εκείνους.

Αν δεν συνοδεύεται από τα ανάλογα έργα, η γνώση δεν είναι ακόμη βέβαιη, έστω και αν είναι αληθινή. Γιατί σε κάθε πράγμα το έργο αποτελεί τη βεβαίωση.

Πολλές φορές, από την αμέλεια για την πράξη, σκοτίζεται και η γνώση. Γιατί όσα πράγματα αμελήσαμε εντελώς να τα κάνουμε έργα, αυτών και οι αντίστοιχες ενθυμήσεις σιγά σιγά θα φύγουν.

Σοφία είναι όχι μόνο το να γνωρίζουμε την αλήθεια με φυσικό τρόπο, αλλά και το να υπομένουμε την κακία αυτών που μας αδικούν, σαν να είναι δική μας. Γιατί όσοι έμειναν στο πρώτο είδος σοφίας, κυριεύτηκαν

από υπερηφάνεια, ενώ όσοι έφτασαν στο δεύτερο απέκτησαν ταπεινοφροσύνη.

(*) Με την έκφραση αυτή ίσως εννοεί την υπερηφάνεια που ανέφερε προηγουμένως, η οποία δηλητηριάζει την ανθρώπινη φύση.

**Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Δ', Υπόθεση ΙΣΤ' (16), σελ. 182.
Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2010.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>